

14. szám.
October 3-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Fgész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden póstahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

A MENCSIKOFF PALETÓJA.

A Mencsikoff paletója
Lekerült a fogasrul,
Bár egy kicsit átlukgatá
A moly keresztül kasul.
S a nap kivette a színét,
De azért az most is szép még,
S el lehet még viselni.

A Mencsikoff paletója
Historiai jelmez,
Abban ment fel a szultánhoz
Követ ur ő kegyelme.
Durva szőrü volt a kabát,
Ahoz alkalmazá szavát;
Melyből lett nagy skandalum.

A Mencsikoff paletóját
Aztán jól kiporolták,
Szük is lett a gazdájának,
Ámbár azelőtt volt tág.
Kefélte, míg síma nem lett
Egyszerre három négy nemzet,
Olyan jól bántak vele.

A Mencsikoff paletóját
Csunyául megszabdálák,
A harcok mérges kutyái
Szárnyait és oldalát.
Egy darabja le is repedt,
Hogy átugrotta a kertet,
Mikor nagyon szoríták.

A Mencsikoff paletója
Igy még sokkal jelesebb;
Történeti emlék rajta
Minden folt és minden seb.
Ki azt felveszi magára
Emlékezik, hol lett kára?
S tudja, hogy így ijesztőbb.

A Mencsikoff paletóját
Féltem én egy veszélytől;
Ha ez a sok szabómester
Egyszer majd nekikészül,
Bizony ugy megszinorozzák,
Hogy a mire helyrehozzák
Lesz belőle **czamarka.**

K—s M—.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Nem haltam am mig meg! Hanem el voltam foglalva nagyon „insigések fölsegilisivel.“ Hetfőn banketen *ittam* insigések fölsegilisire; kedden *tanczoltam* insigések fölsegilisire; szerdán *deklamaltam* insigések fölsegilisire; csütörtökön *verset irtam* insigések fölsegilisire; pintekeken *kijutattam* insigések fölsegilisire; szombaton *lofutattam* insigések fölsegilisire; vasárnap *inelkeltem* insigések fölsegilisire; mozd pedig *inditvanyozok* valamid insigések fölsegilisire. A mid így tanczolás, ivás, deklamálás, versírás, kijutazás ezetere utyan összekeritetünk insigések fölsegilisire, az mind nem elig ara. hogy

insigések számára elig legyen fogpiszkalat ve-tünk ahoz a pecsenyihez, a mid mig nem is latak. In tehad alazatosan inditvanyozok mil-toztasik edig begyülekezet pinzekel engemet felhatalmaznyi, hogy kimenyek Homburgba, is od „trente et quarante“-ot kartyazak insigések javara. Ha szent czilbul od a pinzd mind el-vesztek, nem vesztete vele senki se nagyot, ha pedig nyernik vele egy par milliomocskat, az is csak job volna nekik, mind az új nalanal.

Mely alazatos inditvanyra aztan maradok

Tekintedezs barátom uram

alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Csodabogarak.

(Olyan novella-gyűjtemény, a mit nagyobb érdem lesz elolvasni, mint megírni).

Szerzette: **Kakas Márton.**

II. Potifár kis fia.

Azt körülbelül minden ember tudja, hogy Potifár ur kicsoda volt? Ő volt Potifárné asz-zsonyságnak a férje.

Fz nevezetes qualitás! Sok ember van, a ki a világ történetbe úgy jött bele, mint a feleségének a férje.

Igaz orthodoxus emberek lévén, nem illik feszegetnünk, valjon abban a történetben, a mi József és Zuleika között történt, (Potifár nejét Zuleikának hitták — az újabb-kori historicusok), melyik részen volt az igazság?

József azt állítja, hogy ő el akart futni, s úgy maradt ott a köpönyege, Potifárné pedig ellenkezőleg. Négyszem között történt a dolog, — számítsuk mi is azon esetek közé, a mikre jobb fátyolt borítani.

Azt is tudja minden ember, hogyan vetették tömlőczre Józsefet, hogy szabadult ki onnan? hogy jövendőlte meg Farao hét sovány tehenét, bár csak ezt az ideit esztendő is odaálmodta volna nyolczadiknak, s hogy lett azután belőle egyiptomi miniszterprezidens?

Hanem azt ugyan kevés ember tudja, hogy József urfi hogyan került az ki, hogy ily nagy vád következtében sonica fel ne akasz-szék? Én is csak nem rég tudtam meg.

Tehát azt bizony Potifár ur kis fiának köszönheti.

Volt tudniillik Potifár urnak egy kis fia, a ki azután a lárma után, a mit a nagyságos mama támasztott, szájtátva hallgatta a pro és contra replicákat, s a mint Potifár ur legjobban adtate-rementették, nem tudva, hogy melyiknek adjon igazat, a gyerek megrántja az apja pale-tőtjét:

— Papa!

— No mi kell?

— Nézd meg annak a zsidóinasnak a kö-pönyegét, a melyik a mama kezében maradt; ha a köpönyeg elől van összetépvé, akkor a mamának van igaza; ha pedig hátul van elsza-kitva, akkor a zsidólegénynek.

Biz az hátul volt elszakítva.

Igy köszönheti az életét József egy gyerek észrevételének, a ki nélkül bizonyosan felakasz-tották volna, s akkor a zsidók nem jöttek volna ki József hívására Mesopotomiából, nem sza-porodtak volna el Egyiptomban, nem mentek volna ki a Kanahánba, nem üzettek volna szét a világba; nem adnának most előleget a gyap-junkra, s az bizonyára nagy baj volna.

Két háziur levele egymáshoz.

Pest, 1863. szeptember.

Kedves barátom uram.

Igazán kiállhatatlan helyzet itt Pesten háziurnak lenni. Az ember megöszül a sok méreg miatt. Lakváltozás történik. Az egyik lakóm nem fizet meg pontosan déli tizenkét órára, a hogy rendelve van; annak fel kell mondanom. A másik rendeletem ellenére megházasodik, minden évben gyermeke születik, még pedig kicsiny gyermeke: holott én kikötöttem, hogy kis gyermekeket nem szabad a házhoz becsempészni. Egy másik lakóm plane azzal boszontott meg, hogy meghalt; pedig szerződésében volt, láthatta a nyomtatott házi szabályok között, hogy nálam nem szabad meghalni senkinek, mert én nem szeretem a házamban a temetési czeremóniákat. — Vannak még malitiosusabb lakók is. Házamnál nem szabad kutyákat tartani, hát egyszer, a mint jövök haza, azt látom, hogy egy lakómnak az ablakán Con amore nézeget ki egy hosszuszőrű pintsi. Rögtön rajta rontok; lármát csapok; s az a szemem közé nevet, odavezet a kutyához s akkor látom, hogy az ki van tömve. Az embert ezer boszuság éri. Ma az adóhivatalhoz hiják, holnap katonát szállásolnak be; egyszer a kútsóbe hajtanak valamit, az egészet kikell vetetni, máskor a kanálist töltik teli szapult hamuval. Az időjárás is ellenségem; a minap a szél ledobta a padlásajtómat, az eső beesett, átázott a plafond, nekem kellett újra festetnem; a jégeső beverte az ablakokat, s a lakók azt kívánták, hogy én csináltassam meg, miért nem rakattam fel a salukat. Nyáron át a városkapitányság azzal szekiroz, hogy a házam elejét fel kell öntöztetni, télen pedig, ha hó esik, azt el kell hordatnom, ha jég támad, azt hamuval behintetnem, ha valaki elesik a házam előtt s kitöri a lábát, azt meg kell gyógyítanom. És a mellett mennyit el kell szenvednem a lakosoktól! az egyik énekel, a másik zongorázik, éjszaka csapkodják az ajtót, czukrot törnek az emeleten, szegeket vernek a falba, sőt még mulatságokat is rendeznek, beleegyezésem nélkül. Óh keserves állapot ez a miénk: sokszor kedvem volna felmenni a házam tetejére, s onnan leugrani az utczára. Nem is tudom hogy állom ki, ha ez soká így tart.

Szolgája az urnak. stb.

A zenetelegráf.

Amerikában egy yankee arra a gondolatra jött, hogy ő ad formam gázvilágítás, egy zeneaqueducttal fogja boldogítani a fővárosokat. A város közepén föl akar állítani egy zenészeti műhelyt, melyben éjjel nappal kitünő művészek fognak zongorázni; a zongora rézsdoronyok által összeköttetve leend minden házban levő zongorákkal; a ki aztán szükségét fogja érezni a muzsikának, csak elfordítja a csapot, s mingyárt neki indulnak a billentyük s verik a mig meg nem unja. Így legalább megszabadul a világ attól a szenvedéstől, hogy kezdő zongorások skála tanulmányait hallgassa napestig. (Hanem ha egyszer valaki eltalál hazulral menni s fele-

Varsó, 1863. szeptember.

Kedves barátom uram.

Van biz ott kellemetlenség minden állapotban. Én is így jártam, hogy a napokban a hatszáz lakóm közül egy azt a mulatságot szerezte magának, hogy Berg tábornok kocsijára egy orsini bombát dobott. Erre azután egy bataillon katona jött rám, összetörték a butoraimat, elvették pénzemet és drágaságaimat, kiüritették a pinczemet, kihajigálták az utczára a mi csak megmozditható volt, s megégették a mi csak megéghetett. — Ajtókat, ablakokat mind összezuztak. Engemet, a lakóimmal együtt, megdöngtetek, megkötöztek, behurcoltak a citadellába, ott bezártak egy penészes pinczeodúba, ott tartottak bűdös vizen, dohos kenyéren; azután tudtomra adták, hogy miután én vagyok felelős mindenért, a mi a házamban történik, ezuttal köszönjem meg, hogy a házam földig le nem romboltatik, hanem csak lefoglaltatik a státus számára kaszárnának: én pedig tartasm készen a hátamat egy pár száz kancsukára, a lábaimat pedig egy kis sibériai kéjutazásra.

Biz ez egy kis baj: hanem azért bizom az Istenben, hogy ezt is jóra fordítja még, s nem esem egyhamar kétségbe.

Szolgája az urnak. stb.

dékenységből elfordítva felejtí a csapot, héj fogják szidni a szomszédok az éjjel nappal zongorázó fenevadat odabenn!)

A lüneburgi pokol.

Egy lüneburgi népszónokon megtörtént az az emberi dolog, hogy mikor egy kátrányos hordó tetején deklamált, s javában mondta: „tartsatok össze, miként e hordó dongáit összetartja az abroncs, különben mind a pokolba juttok;“ a nagy toporzékolástól lepattant egy abroncs, bedült a hordó fenék s a szónok maga nyakig esett bele a kátrányba.

A páholyból.

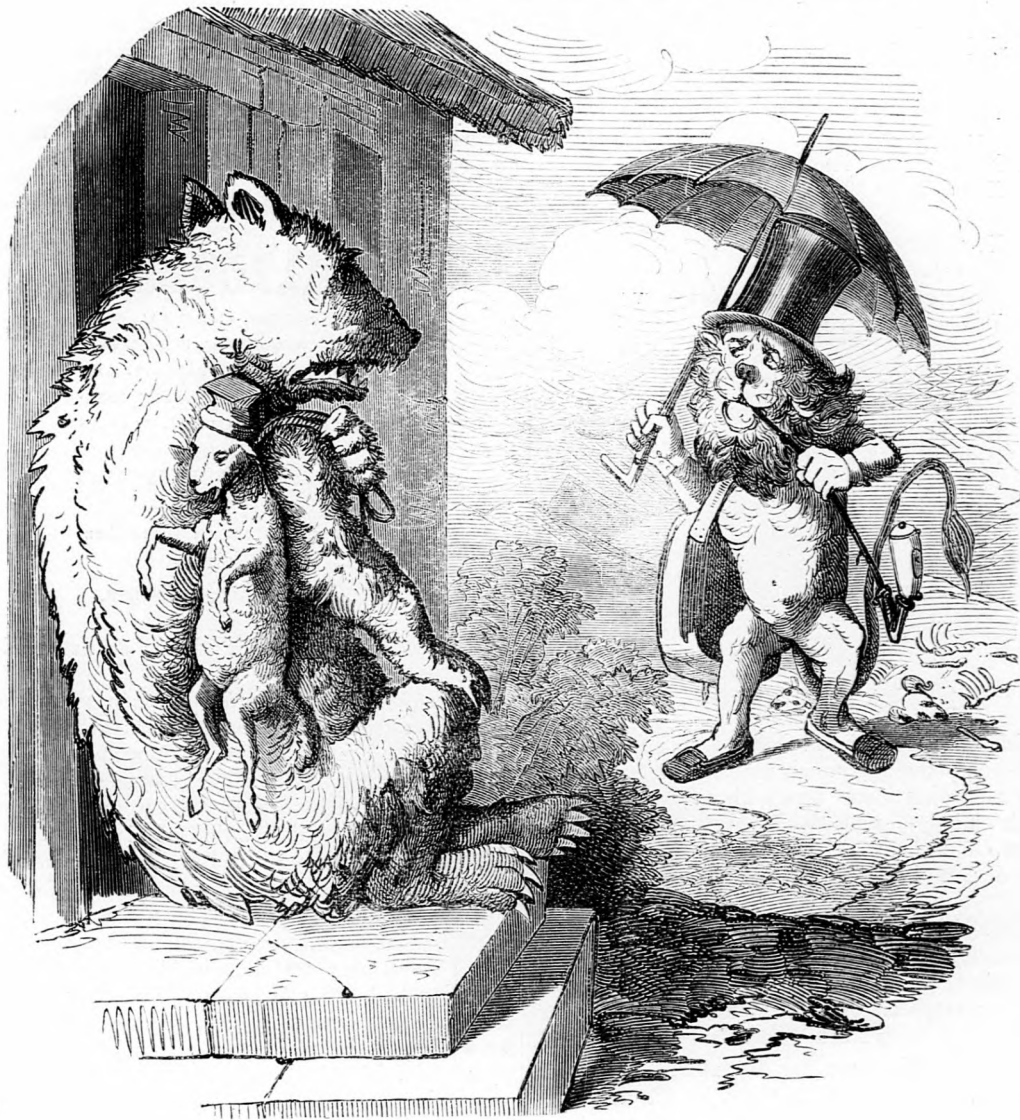
Qu'en dites vous, barátom uram,
 Ni Othello mit mivel?
 Ni, hogy fojtja Desdemónát!
 „Jeles játék, pretty well!”

Azt mondom : az egész darab
 Igen is jeles vó'na;
 Csakhogy ne halna meg mindig
 A végén Desdemóna.

Ez az Othello megfojtja!
 Én tovább nem nézhetem.
 Vegyük ki őt a kezéből
 Lesz különben holttetem.

„God bless us! Ki rontana fel
 A szinpadra? pfuj Tájfel!
 Ha nem tetszik a játék, hát
 Fűtyöld ki, de ne állj fel!”

Hasonló szerelem.

Tiszteletreméltó jó uri barátom :
A szelid báránnyal mit csinálsz, jól látom.

S én nagyon szeretem ám a jámbor bárányt
Ha jól tartjuk ötet, kapjuk nagyobb árát.

Azért kérek, tőlem ne vedd majd rossz néven,
Ha azt mondom neked, hogy bánj vele szépen.

„Jó barátom uram, van nagyon igazad,
Én ugy szeretem a bárányt, *miként magad.*”

Rokoni csók.

(Emlékül egy fiatal lánynak.)

Körülbelül ugy középe
Lehetett már a bálnak,
Midőn minket az öregek
Rokonnak declaráltak.

Családi körben azután
Másnap hogy összejöttünk,
Papák-mamák itélete
Kimondatott fölöttünk.

Ez az ítélet (óh be jó!)
Kivánta tudniillik:
Hogy csókoljuk meg egymást — mert
Rokonok közt ugy illik.

Forró volt csókom. No de azt
Csak elcsattanni hagyta;
Hanem egy újabb csók elől
Ajakad visszakapta.

Lesütéd szemed. Hallgatál.
De mintha mondtad volna:
A rokon csók, bácsikám,
Talán nem ilyen forma?

K - L.

Szabó és gyűjtő.

Szabó. Tisztelt honfi ur! Nagyon meg tetszett rólam feledkezni, pedig ugyancsak megköszönném ám, ha legalább valamicskét fizetne arra a kis tartozásra; mert bizony eljár az idő, — még tavaly volt, — s most olyan rossz időket élünk, hogy a legsolidabb mesterembernek is alig hitelez két-három hónapra a kereskedő meg a gyáros.

Gyűjtő. Tisztelt polgártárs! Ne tessék fizetési hajlamomban kételkedni, különösen ön irányában, a ki annyi elnézéssel sziveskedik irántam lenni; — most is ön számára szeregetem össze az előfizeteket.

Szabó. Hogy hogy? nem értem tisztelt hazafi urat.

Gyűjtő. Mindjárt meg fog érteni . . . tessék ide nézni . . . egy, kettő, három . . . négy. — Ez mind előfizetési iv: s még otthon is van vagy hat rezervában. Ime: előfizetési felhívás *Vörösmarty Mihál* minden munkáira, már fogtam is rá három előfizetőt, tessék ide nézni, minden 10 előfizető után egy tisztelet példánnyal kedveskedünk gyűjtőknek, . . . vastag betűkkel van ide nyomtatva; — ez 12 frt osztrák értékben. És én gyűjtő vagyok; ezt tetszik tudni! — Itt a másik: Előfizetési felhívás a *Magyar gazdasszonyok* lapjára, egész évre 5 ft. Itt is kap tiz előfizető után egy tiszteletpéldányt a gyűjtő, én pedig gyűjtő vagyok; ez ismét 5 ft báresh. Tizenkettő meg öt az annyi mint tizenhét. Pedig erre remélek vagy 20—30 előfizetőt összeszedni, mert tetszik tudni, nagyon sok gazdasszonynyal van szerencsém bizalmas ismeretségben lenni. — Hát ez mit vétett! ide tessék nézni. Három különféle inséges vállalat, itt is néz ki valami,

habár filantropiai tekintetelnél fogva elenged is valami az ember a gyűjtői competenciából, mert én — tetszik tudni — nemcsak országszerte ismert és elismert gyűjtő, hanem ember és hazafi is vagyok.

Ihol ni! ez is valami. Ezt ugyan nem leheté készpénzben kivenni, ezt csak in natura kaptam ki, hanem annál becsesebb így előttem, mivel nemes rendeltetése ezen jeles műnek az, hogy önnek kedveskedjem vele hosszas várakozásának némi hálás elismeréseül. Tessék ide hallgatni, és képzelje azon könyvnek tartalmát, a melynek már czime is ily dús tartalmu:

A HUMANITAS GENIUSÁNAK!

LELENCHÁZ.

HUMANISTIKAI, CLIMATIKAI, POLITAI, PHYSIOLOGIAI, ERKÖLCSÉSZI, PHYLANTROPIAI, GYÁMÜGYI, JOGPHILOSOPHAI, STATISTIKAI, PÉNZÜGYI, NEMZETGAZDÁSZI, BUREAUCRATIAI, PAEDAGOGIAI;
MINT TÁRSADALMI ESZMEHALMAZ.

IRÁ

s a magyar nemzet helyzetéhez alkalmazá

Vasvári Kovács Ferenc.

Szabó. Tisztelem a tituláját; ez aztán ki van temrettetézeve.

Gyűjtő. Ez itt hasonlóképen szép gyűjtő-honorariummal kecségtető vállalatnak mutatkozik.

Szabó. Ne tessék tovább fárasztani a tüdejét, . . . mind szép ez tisztelt hazafi ur! hanem ajánlanék én uraságodnak sokkal jövedelmesebb praeenumeratió gyűjtést.

Gyűjtő. Halljuk! halljuk az új eszmét. . .

Szabó. Tessék nekem tiz budára szerezni előfizetőt, én is fogok kedveskedni egy tisztelet példány budaival, s még a tavalyi kontócskát is elengedem.

Gyűjtő. Felséges gondolat! eredeti eszme! Tessék minél előbb kinyomatni az előfizetési felhívást. En jót állok legalább 20 előfizetőért. Tessék a felhívás fogalmazását rám bízni, majd jól kisujtásozzuk; nem sokba kerül ám, szaladok egy ismerős faktorral értekezni a nyomtatási költségekről (magában; ott is kapok procentet, ha oda szerzem a kundschaftot.) Elrohan.

D.

Csináljatok magatok közül halottat!

Két párt volt nagy tusakodásban X. X. évben N. N. vármegyében. Egyszer egy országos híru férfiú meghal, ki épen az Y. párthoz tartozott. Minthogy az egész vármegye tisztelte a megboldogultat, a Q. pártiak is csatlakozni akartak a temetésén, s ajánlkoztak, hogy ők is emelik a koporsót a temetőig.

— De atyafi, szolt erre egy zsiros száju ellenpárti: ha halottat akartok vinni, üssetek egyet agyon magatok közül, a mienket ugyan nem viszitek.

Murawieffkák.

I.

A lud szárnyas állat, mely magasba tör,
Ergo tollával irni nem szabad,
Fennhéjázik tőle a gondolat
Iri vas tollal, mely terem föld alatt.

. . . . Igaz . . . vasból áll elő a szablya,
Mely most úri hátainkat szabja. —
A ki tehát irni tollat ragad,
Namoj dusu — ötven kancsukát kap.

II.

A fegyvertartás tiltatik . . .
Ergo — vadászni nem szabad,
S öldöklő szándékot mutat,
Ki üzi a balha hadat.
Mert az szolgálatunkban áll,
Segit szívni véreketet,
Legott Szibérijába lódlu
Ki parancsunknak nem hódol
S üzi a balha nemzetet

III.

(M ff félig ki les az ablakon.)

Mi lárma ez? . . . fehér kitlis
Szuronyos nép, harczi kúrttel
Vad robojjal rohan elő,
Jó kozákim fogjátok el. . . .

Rukkol a jó kozák csapat,
— Fegyverükön nincsen csorba —
Elfogta az ellen hadat,
Volt pedig az — tehen csorda. —

IV.

„Áruló vagy? . . . kössétek fel!“
„Görögdinnye árucikkem!“
„Kivül dinnye, — belül kartács
S aztán kend még henzeg itten“

„Jó kozákim nézzétek meg . . .
Nyeljétek el . . . egyétek meg
Ezt a gyanus árulót meg
Két oldalról verjétek meg“

V.

(M ff bezárt ablakok megett)

„Itt vagynak a rebellisek!
Zúg az ágyu hah! . . . mint morog . . .
Elő . . . elő . . . hű kozákim
Ide csak a slafrokomot!“

„Oh! jámbor ur! nem ágyu az
Mely csinálja e nagy zörgést . . .
Az ég szórja villamait!“
„Fogjátok el a mennydörgést“

VI.

(M ff béke.)

Kedves jó lengyel barátim
Nyujtsunk végre békejobbot . . .
Hagyjunk fel az izgágával
Ne tegyetek több bolondot

Engedjétek egy keveset,
Csak egy fejjel kurtitunk meg
A mi vágyunk se tulnyomó.
Megmaradunk — in statu quo.

Hogy lehet sok kenyeret megtakarítani?

1799-ben Angliában nagy aggodalom volt e miatt, hogy nem volt gabonatermés, a készlet nem tart el ujig a parlament sokat tanakodott a módszerek felett, melylyel az inséget meg lehessen előzni. Ekkor egy követ azt a tapasztalatát adta elő, miszerint az ő gyerekei otthon, mikor három kenyeret süttet, az elsőt elfogyasztják egy nap alatt, a másodikat két nap alatt, a harmadik eltart három napig. Ebből az következik, hogy ha a kormány nem engedi a kenyeret puhán a piacra jutni, hanem régi sültén, akkor sokkal tovább el fog tartani a gabona készlet. A furcsa indítványt elfogadták; az naptól fogva a sütőknek nem volt szabad más, mint harmad napsült kenyeret árulni; erre a drágaság mingyárt alább hagyott, s az ország szépen megérte az új kenyeret a nélkül, hogy valaki éhen halt volna meg.

Párbeszéd két szerkesztő között az őszi előfizetés tárgyában.

A. — Hát roszul jönnek az előfizetők ugy-e?

B. — Hiszen ha még roszul jönnének, akkor nagyon jól jönnének, de sehogysem jönnek.

A d o m a.

— A bessenyieiek hajdanta hiresek voltak hatalmas étvágyuk s roppant erejükről. — A sz . . i vásáron orrboszantón sistergett a lazikonyha friss pecsenyéje, B . . , nem álhatta tovább a kísértést, egy fiatal lányka elé állva kérdi azt, „kis lányom, nézz végig jól rajtam, mennyiért tartasz jól konyhádról“ — négy váltóforintba al kudtak meg. — A kis lány csak hányja serpenyüre a finom gyenge malacz pecsenyét. B . . egykedvűleg fogyasztja . . . már az utolsó sütésre került a sor, midőn sirva fakad a kis lány, s kétségbe esve néz üres asztalára. B . . elmosolyodik . . . hány forintos volt a malaczod lányom? 14 felelt az zokogva. Itt van fiam 15 frt, egyet az ijedségért adok“ s megtörölve bajuszát szekeréhez távozott, honnan egy 8 itzés csutorát vonván elő, le se emelte szájától, míg teljesen kongóra nem üritette.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — Amerikában egy város utcáit vassal akarják burkolni. (Az jó lesz nyáron; a rostélyost tüzre se kell tenni, csak ki a forró vasra a kapu elé, ott is megsül.)

— — Egy falusi honleány egy fővárosi lapban melegen ajánlja a krinolinviselést, mint a mely által sok tiszta alszoknyát meglehet gazdálkodni, s ezáltal ismét a keményítő fogyasztást akadályozván, az inség enyhítésére hatni. Ez így lévén, ha már most egy évig a tisztelt hölgyek egy évig tiszta fehérneműt nem fognak magukra venni, csak krinolinban járni, tán még a mosdásról is lemondhatnának, hogy a szappan-kimelés által a zsiradék se fogyjon. (Az sem jó, ha az ember tulságosan jó gazdasszony akar lenni.)

— — Varsóban már a halottokat is internálják. Berg tábornagy sehogy sem akarja elhinni, hogy ez a hatalmas ellenállás másként jöhessen létre, mint hogy a halottak is föltámadnak és conspirálnak; hogy tehát ezt ne tehessék, azokat is befogatja és tömlőczre veteti a citadellában.

— — A pozsonyi ujság egy adóintési czéduláról tesz említést, mely „egy krajczár“ hátrálék befizetését sürgeti; ellenkező esetben végrehajtással fenyegetvén, s a végrehajtási költség fejében a tartozott összeg egy századrészének fizettetését téven kilátásba.

— — Egy Müller nevű orosz kapitány azt izeni proclamatióban a lengyel földesuraknak, hogy a ki jól nem gazdálkodik a jószágán, annak katonákat küld tisztartókul, majd azok jól fognak neki gondolkodni. Ugyanaz minden gyilkosságért felelőssé teszi a katolikus papokat; s azokat igéri felakasztatni, ha a rebellis gyilkost meg nem kaphatja. Majd ha a papok elfogytak, akkor a harangozókat és az egyháziakat fogja felelőssé tenni.

— — A torna-egyletnek legelső erőproductiója az volt, hogy saját magát *kétfelé szakította*. (No már ha én *torna* volnék, én nem disputálnék, mint valami táblabíró, hanem mingyárt birokra mennék, ott mutassa meg mindenki, hogy mit tud?) Akkor bizonyosan a minoritás győzött volna, mert annak a részvényesei 5 forintot akarnak fizetni, míg a majoritásé csak hármat, tehát világos, hogy amazok többet *elbírnak*.

— — Héj ha minden olyan jól termett volna az idén mint pályavigjáték! A nemzeti színház csak négy jutalmat ültetett el, s termett utána negyvenhat darab. (Hm, lesz ám annak még sok *polyvája* is.)

— — Faust legközelebbi előadásakor az angyalok leszakadtak az égből; a szegény halott, a kit vittek magukkal, még jókor észrevette, hogy micsoda veszedelem vár rá a menyországban, s megugrott a megdicsőülés elől. No már én kikérem, hogy engem ha visznek, le ne ejtsenek.

— — (Ugyancsak harezol a hirdetémények között már egy pár hét óta két moderatőr lámpaolaj kereskedő:

még megölik egymást.) Ne féltsd őket: politika az egész: összebeszéltek, hogy így „párbeszéd alakban“ fogják hirdetni az olajukat, a közönség elolvassa a polemiát s megveszi az olajat.

— — Az orosz mágnások nevetgélve mesélik egymásnak, hogy mikor a finn országgyűlés alatt egy orosz miniszter látogatóban volt a finn érseknél, aztán időközben valaki esengetett az ajtón, az érsek egyetlen szolgálója az egyetlen gyertyát az asztalról felvette s azzal ment ki az ajtót kinyitni; mikor pedig a fő kormányzó ment látogatni; az panaszkodva mondá, hogy nem mehet át a szállására, mert a szakácsnéja a piacra ment s elvitte magával a kulcsot, ha csak az ablakon nem tetszene bejönni. S a miniszter bement a fő kormányzóhoz az ablakon. Boldog finnek! a kisküél az érsek csak egy szál gyertyát, a legfőbb ur csak egy cselédet tart, s mégis szeretik hazájukat. Mennyit nevetnek rajtuk Pétervárott!

— — Most sül már ki, hogy mért volt olyan pokolbeli melegség ezen a nyáron? Ennek is a német astronomusok az okai. Hát egy ilyen csillagvizsgáló kisütötte, hogy a nap nem husz, hanem csak tizenhat millió mértföldnyire van a földtől, és ilyenformán négy millió mértfölddel közelebb hozta hozzánk, mint tavaly volt, hogy ne lett volna aztán olyan pokoli nagy forróság. (Remélem, hogy a hatóságok közbevetik magukat s megparancsolják neki, hogy hagyja ott a napot, a hol eddig volt.)

Előfizetési felhívás

az

„ÜSTÖKÖS“

october—decemberi folyamára.

Évnyegyedes t. előfizetőinket ezennel figyelmeztetjük, hogy előfizetésük ideje lejárt s tisztelettel felhívjuk előfizetéseik megújítására.

Előfizetési ár 1 fnt 50 kr o. é.

Az előfizetések *bérmentve* alolirthoz czimzendők. Gyűjtőknek a szokott tiszteletpéldánnyal ezenül is kedveskedünk.

Jókai Mór,

kiadótlajdonos és főmunkatárs.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Pappnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja; Jankó J. — Metszi: Pollák.